

החלטה אומללה

58 חברי הכנסת שהצביעו בעד ההגבלה בחסות נותו של ח"כ מאיר כהנא — הצביעו גם בעד מתן זכויות יתר לעצמם לעומתו. הצבעה כזו מהווה פגיעה בכללי הדמוקרטיה — כל חברי הכנסת צריכים להיות שווים בזכויותיהם ובעיקר בחסינותם. טוב היו עושים חברי הכנסת אם היו מגבילים את חסינותם של כל הח"כים ללא יוצא מן הכלל, ובכך היו משיגים אותה מטרה: מעבירים לידי המשטרה את הדאגה לשלום הציבור ואת השמירה על הסדר מצד כל חברי הכנסת לרבות ח"כ כהנא. הדעת לא סובלת שלחבר הכנסת ממדים יהיו זכויות חסינות שחורות מהאחרים — הרי כאשר חבר כנסת עובר עבירה פלילית יש אפשרות להסיר חסינותו לפי בקשה של היועץ המשפטי לממשלה, וכלל זה חל על כל חברי הכנסת. כהנא מכנה בהתאם לתוק כחבר הכנסת נבחר, ואין תפקיד בכל הפרלמנטים בארצות הדמוקרטיות למצב בו יהיו ישני מוגים של חברי פרלמנט — סוג אחד עם זכויות יתר וסוג אחר בלעדיתו — וזאת בלי קשר ליחס אל תורתו של כהנא. טוב תעשה הכנסת אם תבטל החלטה אומללה זו, הפוגעת באשיות הדמוקרטיה ומבישה את יוזמיה. פתוחה הדרך לכל המפלגות לפעול בדרכים ציבוריות להשגת מטרות פוליטיות.

יהודה דבריה, ע"ד

אפשר לצמצם ממדי האבטלה

הפרוססורים, הכלכלנים והפוליטיקאים רוצים לשכנע את העם, כי למרות הקשיים והסכב העלולים להיגרם מלובטלים — האבטלה היא צורך השעה ואין להימלט ממנה.

מצער שלא שמעתי מאף אחד ממעצבי המדיניות הכלכלית שלנו — ובראש ובראשונה ממי שאמור לדאוג לציבור הפועלים — שישנו דרכים נוספות, היכולות לצמצם במקצת את מצוקת האבטלה: א. המנהיגים שלנו המדברים בשם הפועלים, שיותרו על המישרות הכפולות, כמו: מוכיל הסתדרות וגם חברי כנסת, ראש העיר או סגנו שהם גם חברי כנסת, חברי מעצות מנהלים בחברות ממשלתיות או ציבוריות המכנהים בתפקידים נוספים. איני סבור, שהמשרות הנזכרות לעיל מיועדות לציבור הרחב, אבל אפשר למצוא מבין המובטלים אנשים היכולים למלא תפקידים מסויימים.

ב. יש לפטר (עד שהמצב ישתפר) אחד מבני הזוג — תבעל או האשה — העובדים שניהם במסד דות ממשלתיים או ציבוריים. ג. לבטל את הנהוג לשלם תשלום גלובלי עבור שעות נוספות — כאשר העובד אינו עובד את מיכסת השעות הקבועה. ביטול תוספת שכר זו יכול לצמצם במקצת את ההוצאות. ד. תבטל העסקת פנסיונרים, התופסים מקום עבודה של מובטל.

יעקב שפרד

איז שחר לעמלי...

אבקש להגיב למאמרה של אורה שם-אור, "המורות המפונקות" (ידיעות אחרונות 20 בדצמבר): איני בטוחה שמאבק המורים מעורר סלידה. אמת, אין אלה ימים מתאימים לשביתה בענייני שחר. והגעת הזמן שהסתדרות המורים תיאבק על יחס זה ציבור. כבוד הוא דבר שאינו נמדד בספק ובגלל כתבות כאלה אני מרגישה שאין שחר לעמלי.

למענתה שמשכורתה היא משכורת שניה: שכרי משולם תמורת עבודה ולא כפונקציה למצבי המשי פחתי. האם עתונאית מרוויחה פחות מעיתונאי? ואני לתמי השבתי שנשים נאבקות למען שיויון...

נכון שהחופשות מרובות, אך במקום להתנצל ו/או להטביר אני מומינה את הכותבת בלבות במחיר צתי כמה ימי עבודה מלאים, ולאחר מכן אשמח לשווח עימה.

לסיכום: אם חולפים בי הרהורי פרישה מהמקצוע הרי שהם לא בגלל שכר או קשיים, אלא דווקא בגלל ציבור ההורים. מפתיע? — אורה שם-אור בדיק את יחסך המעליב והבושה, הרי גם את היית אם לילדים בגיל בה"ם והיו להם מורות... ראשון-לציון

שרה שלף

מוכן לוותר על הסובסידיות...

כשכיר אני מצהיר בזה על נכונותי לוותר כליל על הסובסידיות שהממשלה ברוב חסדה מעניקה לי, ואף מזכירה לי זאת השכם והערב. זאת כמובן בתנאי שלא ינכו משכרי 60 אחוזים מס הכנסה, אלא יגבו ממני מס בשיעור מתקבל על הדעת וכך גם לגבי אותם העצמאיים המשלמים מס אמת.

ואילו לגבי מעוסי היכולת, שלמענם בעצמם הוחלט לסבסד את מוצרי היסוד, תמצא דרך (אולי באמצעות הביטוח הלאומי) — לפצות אותם בצורה ישירה. כפר שמריהו

שהסורים ישברו את הראש

הא"ל גלבו, לשעבר מראשי המודיעין הישראלי ובעת משמש כראש משלחת ישראל בבקרה, טוען, שהסורים חיששים שבעקבות יציאת צה"ל מלבנון ישורו שם תהוו ובהו והם יסתכנו בלבנון כפי ש' אנחנו מסובכים שם עד עצם היום הזה.

וזאת לדעתי בדיק הסיבה מדוע עלינו לצאת מ לבנון מיד: כדי שהלבנונים יגרמו להם צרות צור רות... מי כן יבין?

אך אם תא"ל גלבוני ומנהיגיו לא מבינים זאת — עורר נחן

גדעון קוז

שיחות

צריך לחדש את שיחות נאקודה. אבל כך, שיתיה להן סיכוי להצלחה. ותי סיכוי הזה קיים, אם נבי על נכון.

המדיניות החשוב ביותר הוא זהותם של המחדיי. היום מתנהלות השיחות בין הפרטנרים הלא נכונים.

החל מן השבועה בינאר צריך להושיב בנאקודה את פרט עם רבין. וכל אחד מהם עם "ווקמן" שישדר כמה מהצהרותיהם ערב הבחירות. ואחר כך את שניהם וכל אחד לחוד עם ממלוגם ועם הליכוד. ו' אולי גם ישיבה פנימית בליכוד.

הם יושבו שם, בשטח, עד שימצאו פתרון. רחוק מהתנאים הנוחים והמודי מיש על יושבים. לא צריך פרטנרים אחרים. נכון, זה יהיה מו"מ קשה, אך לא בלתי אפשרי.

הוא היחיד שיוכל ל שים קץ לנוחותנו בלבנון. שילוח אותם לנאקודה.

ועדת חקירה ממלכתית

1984

עכוס קינו

אנשים טובים באמצע הדרך

היתה שנה קשה. שנה עם הרבה מועקה. תאריך אינו משנה מועקה ובלילה שבין 31 בדצמבר 84 והבוקר של 1 בינואר 85, המועקה לא תתנדף.

מועקה לבנון ומועקה הכלכלה והחברה ומועקה הראש הקטן של הישראלי, ראש קטן שהולך וקטן. אבל היום אני רוצה לומר משהו אישי ולספר מה אני עושה כאשר אני רוצה לצאת מהמועקה.

יש לי תראפיה. התראפיה שלי היא ללכת ולפגוש אנשים טובים באמצע הדרך, אנשים שעוד היום ועד היום וגם מהיום, מחפשים דרך חלוצית וחדשה כדי להוציא את כולנו מהמועקה. אני הולך אל החלור צים האלה כדי לקבל תריקת אופטימיות.

אני הולך אל יהודה ברונצקי מיבנה, שמוכר ב-20 מיליון דולר לשנה את השמש הישראלית שאותה הוא הופך לחשמל. נכון שהוא לא האיר את כל רמת-גן בנר אחד, אבל המפעל שלו לטורבינות בסמ' פרטורות נמוכות, מניח את דגל ישראל בעולם.

אני הולך אל סטף ורטהיימר, שמסביר לי שאנחנו או טו טו בדרך לעצמאות כל כלית. שאת החלק הקשה של הדרך כבר עברנו. שהכי קשה הוא להגיע מאפס יצוא 5-מיליארד דולר יצוא. ושיתר קל להי גיע מ-5 ל-10 מיליארד. ואני הולך לכפר ורדים בגליל, רואה את גן התעשייה של תפן, ורואה איך מגן התעשייה של תפן יוצא דגל ישראל להתנופה ביפן, וחוזר

מיפאן ומכל העולם עם 90 מיליון דולר. אני שומע אותו מדבר על ציונות שלב גימל וזה מנחם אותי על כל אלה שכבר הספיקו לשכוח מהי ציונות שלב אלף ומאי ציונות שלב ב'.

הולך לראות את אברהם סוחמי, שה קים את "אלטינט" והניף את דגל ישראל ליד הדגל של ג'נרל אלכסנריק.

הולך לראות את עוזיה גליל, שהקים את קונצרן "אלרון", לאלקטרוניקה, שר ממנו מסתעפים אלביט, פיברוני, צורן ומי יודע כמה עוד חברות. שמביאות אלינו 400 מיליון דולר לשנה ומניפות את דגל ישראל בעולם כולו.

פוגש בחור צעיר בן 34, מוטי, שהתחיל לפני 3 שנים לנהל את פיברוניקס ובשנה הראשונה, מכר רק ב-160 אלף דולר והשנה הבאה 20 מיליון. ב-3 שנים, קצת יותר מפי 100.

פוגש שני בחורים צעירים, רפי והילל, מנהלי חברת "צורן", אולי לא שמעתם עליה. אבל רפי המציא גיץ מתקדם. והילל מוכר אותה, הגיץ הוא הלב ה-אלקטרוני של האלקטרוניקה. הגיץ של רפי הוא אמין, חדוש, מהפכני, בעל ויכ רון פנומנלי, שיחולל מהפכה בעולם ה-אלקטרוניקה, ומעל להפכה הזאת יתר נוסט דגל ישראל.

יהודה ברונצקי בונה את הדרום, גם לדרום מגיע. אבל מי יבנה את הגליל.

שולמית הראבן

המשלה כקרנות המזבח

כאשר קורה כשל רציני במדינה, מתחילה אצלנו מה שקרוי כצבא "מסיבת שמים" (ש' שמאלית): כולם שמים את האחריות זה על זה. בלי ועדות חקירה, בלי היועץ המשפטי, בלי התחמקות ממושכת על מסקנות ויישומן, איש אינו מוכן להכיר באחריות לכשלקו. הגורם הפוסק, אם אדם צריך להתפטר או לא אינו האנייהפנימי, פסקדין מצפוני של אדם, מה שהוא יודע בעמקי נפשו, אלא לעולם הוא גורם חיצוני. כך נהג גם משה דיין אחרי מלחמת יום הכיפורים, כאשר אמר שאם גולדה חושבת שהוא צריך להתפטר, הוא מוכן לעשות כן. אם היא חושבת, לא אם הוא חושב, כלומר ובש"ה.

על פי התפיסה הזאת, שר אחראי להצלחות בלבד: את הכשלונות שלו עוד צריך להוכיח בתהליך משפטי ממושך, וגם זה אינו סוף פסק. המישרה הממשלתית נעשית בצורה זו ביטוח מפני מתן דין. הממשלה הופכת להיות קרנות המזבח של כל בימלט מאחריות למעשיו ולמחדליו. שהרי אחריות פלילית או אחראית אינה חלה אצלנו על שרים בביצוע תפקידם, ומיושג האחריות המיניסטריאלית עמום ונתון לפירוש פוליטי בלבד, עד כדי כך שלועדת אגרנט לא היתה סמכות לתלות את קולר האחריות על מלחמת יום הכיפורים בצווארי של שר הבטחון דאז, כיוון שהוא כביכול "מעל" לאחריות המשפטית הרגילה.

לפי התפיסה הזאת, הדבר שהכי כדאי להיות בעולם הוא שר בממשלת ישראל, כי אז אתה יכול רק להרויח, אבל לעולם אינך יכול להפסיד. הלחץ הוא שכדאי לעשות כל מעשה שבעולם כדי להתחזק בכיסא והאידיאולוגיה, האחריות, המוסר האישי והציבורי, ושאר המידות הטובות חשוכות רק מתחת לדרך שר או מנכ"ל עניין לזוטרם. שישחקו בה הנערים. ביטוח שני כזה מפני אחריות אישית אין בכל המדינה כולה. מר שרון כשר בטחון יכול להוליד את כל העם להימור בלבנון.

אכן שושן מגדיר במילוננו את המושג: "שחיתות המידות: קילקול מוסרי, דמורליזציה". איני מכירה הגדרה טובה יותר. למח שקורה אצלנו בנושא אחריות השירים למתרחש בתחום משרדיהם.